

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **F. R.**
bytem L. 900, B. nad P.
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 449/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2016, č.j. JMK 90745/2016, sp.zn. S-JMK 73251/2016/ODOS/Př,

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2016, č.j. JMK 90745/2016, sp.zn. S-JMK 73251/2016/ODOS/Př, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Rosice ze dne 4.2.2016, č.j. MR-S 14502/14-ODO KOC/12, sp.zn. MR-S 14502/14-ODO KOC, kterým bylo rozhodnuto o správním deliktu žalobce podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku. Správní orgán podle žalobce pochybil, neboť pachatel přestupku, kterého označil žalobce, v mezidobí zemřel, a prvostupňový správní orgán proto měl věc odložit dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „o přestupcích“). Podle žalobce tak z důvodu úmrtí pachatele přestupku nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Měl-li prvostupňový správní orgán tvrzení žalobce o tom, kdo vozidlo řídil, za nepravdivé, pak mělo být zahájeno řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a žalobce měl být vyzván k podání vysvětlení. Prvostupňový správní orgán podle žalobce pochybil také tím, že neuvedl, z jaké konkrétní úřední činnosti jsou mu některé skutečnosti známy.
3. Žalobce dále namítá, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Podle žalobce nebyly splněny podmínky dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Prvostupňový správní orgán podle žalobce neprokázal, zda bylo zařízení na měření rychlosti Ramer 10T použito bez lidské obsluhy jako automatizovaný prostředek. Žalovaný pak pochybil podle žalobce také tím, že potvrdil prvostupňové rozhodnutí bez nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování. Podle žalobce se řidič vozidla přestupku nedopustil – v místě, kde byla změřena rychlost vozidla, byla nejvyšší povolená rychlost 70 km/h, zatímco řidič vozidla jel rychlostí pouze 61 km/h. Podle žalobce je skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v rozporu s ústavním pořádkem; § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví nesplnitelnou povinnost.
4. Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit pro nezákonnost. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle žalovaného on i prvostupňový správní orgán postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou, která je v souladu s ústavou.
6. Podle žalovaného byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku; zmocněnec žalobce za osobu řidiče označoval M. S. opakovaně u různých provozovatelů vozidel. Odpovědnost žalobce za správní delikt provozovatele podle žalovaného nezanikla. Ze záznamů o přestupcích je podle žalovaného patrné, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo provedeno zařízením v automatizovaném režimu měření. Podle žalovaného nebyl prvostupňový správní orgán povinen nařizovat ústní jednání ve věci. To, že v místě, kde byla změřena rychlost vozidla, byla stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, podle žalovaného jasně vyplývá ze správního spisu.
7. Žalovaný tedy navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
9. Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
10. Žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
11. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nemožná. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2016, č.j. 6 As 73/2016-40, vyplývá, že povinnost provozovatele vozidla stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, jejíž porušení je sankcionováno dle § 125f zákona o silničním provozu, není v rozporu s ústavním pořádkem, a stejně tak z Úmluvy o ochraně základních práv a svobod Rady Evropy neplyne, že by správní trestání bylo možné pouze na půdorysu subjektivní odpovědnosti. Totožný názor zastává také zdejší soud. Soud se neztotožnil ani s namítanou nesplnitelností povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (které po provozovateli vozidla vyžaduje zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem), tak sice klade na provozovatele určité nároky, nikoli však nesplnitelné. Takový požadavek na vlastníka, resp. provozovatele vozidla je projevem právní zásady „vlastnictví zavazuje“. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že Ústavním soudem byl již posuzován § 125f zákona o silničním provozu, který na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22.12.2015, sp.zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

12. Zdejší soud musel nejprve posoudit, zda odpovědnost žalobce za správní delikty zanikla plynutím času již před pravomocným skončením správního řízení, jak tvrdí žalobce. To by ostatně zdejší soud byl povinen zkoumat i z úřední povinnosti. V případě, že by soud dospěl k závěru o zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt, bylo by již neúčelné posuzovat další v žalobě uplatněné námitky.
13. Z napadeného rozhodnutí soudu plyne, že ke spáchání správního deliktu mělo dojít dne 14.10.2014. Novela zákona o silničním provozu (zákon č. 230/2014 Sb.), kterou byla délka prekluzivní lhůty (§ 125e odst. 5) u správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu teprve výslovně upravena, nabyla účinnosti až dne 7.11.2014, tj. až po spáchání správního deliktu. Nově odpovědnost fyzické osoby – provozovatele vozidla za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (§ 125e odst. 3 a odst. 5 zákona o silničním provozu). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2017, č.j. 3 As 114/2016-46, plyne, že novelizace zákona o silničním provozu dopadá také na správní delikty provozovatele vozidla, které byly spáchány před účinností novely zákona o silničním provozu (7.11.2014). Navíc i před novelizací zákona o silničním provozu, kterou byla délka prekluzivní lhůty u správního deliktu provozovatele výslovně upravena, se na tuto prekluzivní lhůtu ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu vztahovalo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.10.2017, č.j. 3 As 266/2016-28).
14. Napadené rozhodnutí bylo vypraveno dne 15.6.2016 a následujícího dne nabylo právní moci. Je tedy zřejmé, že ve věci bylo rozhodnuto do 4 let ode dne, kdy byl správní delikt spáchán. Správní řízení bylo zahájeno dne 14.7.2015, kdy byl žalobci (jeho zmocněnci) doručen příkaz o uložení pokuty provozovateli vozidla ze dne 7.7.2015, č.j. MR-S 14502/14-ODO KOC. Podmínka zahájení řízení do 2 let ode dne, kdy se prvostupňový správní orgán o spáchání správního deliktu dozvěděl, byla tedy také splněna, neboť správní řízení bylo zahájeno doručením příkazu zmocněnci žalobce rok od spáchání správního deliktu.
15. Zdejší soud nepřehlédl, že dne 1.7.2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový přestupkový zákon“). Podle § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona se ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Nový přestupkový zákon tedy na posouzení zániku odpovědnosti žalobce za správní delikty v nyní posuzované věci nic nemění. Řízení o správním deliktu má trestní charakter, a proto je nutné zohledňovat základní zásady trestního práva. Stěžejní trestní zásadou je pravidlo, že odpovědnost za trestný čin se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání trestného činu; pozdější právní úpravy lze použít pouze tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Tuto zásadu převzal také nový přestupkový zákon v § 2 odst. 1. Zdejší soud proto musel posoudit, zda v souvislosti s novou kodifikací procesního přestupkového práva, kam lze nově zařadit také institut správního deliktu (nově přestupku) provozovatele vozidla, nenabyla účinnosti právní úprava pro žalobce příznivější. Byť novelizací § 125f zákona o silničním provozu zákonem

č. 183/2017 Sb. došlo ke změně terminologie, podle přesvědčení zdejšího soudu ke změně zákona ve prospěch žalobce nedošlo. Zdejší soud tedy v nyní posuzované věci vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1 s.ř.s (při zohlednění trestního charakteru věci).

16. Žalobce namítá, že prvostupňový správní orgán neučinil dostatečné kroky ke zjištění řidiče vozidla. Jak vyplynulo ze spisu, v reakci na výzvu prvostupňového správního orgánu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 30.10.2014, č.j. MR-C 14502/14-ODO, žalobce prostřednictvím zmocněnce sdělil, že vozidlo řídil M. S. Ve vztahu k žalobcem tvrzenému nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce) je zdejšímu soudu z jeho úřední činnosti i z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu známo, že zmocněnec žalobce ve správním řízení využívá účelových procesních obstrukcí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.5.2017, č.j. 3 As 61/2016-44). Jednou z procesních obstrukcí využívaných zmocněncem žalobce je, že je zmocněncem jako řidič označena osoba, která v mezidobí mezi spácháním správního deliktu a jeho pravomocným projednáním zemřela (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2016, č.j. 6 As 73/2016-40). Ostatně ve věci posuzované zdejším soudem pod sp. zn. 62 A 171/2016 zmocněnec žalobce za řidiče vozidla také označil M. S. V nyní posuzované věci prochází správním spisem výpis dat z registru obyvatel (č.l. 4), ze kterého je zřejmé, že žalobcem označený M. S. dne 20.11.2014 zemřel. Žalobce vyjma obecného tvrzení o osobě řidiče prostřednictvím zmocněnce nepředložil žádný důkaz, který by jeho tvrzení o osobě řidiče prokazoval. Namítá-li žalobce, že postup prvostupňového správního orgánu mu znemožnil předložit důkazy na podporu svých tvrzení o řidiči vozidla, pak nic nebránilo žalobci, aby tyto důkazy přiložil k žalobě, což neučinil. Za této situace postupoval prvostupňový správní orgán správně, jestliže věc odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona (protože nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení řízení proti určité osobě) a nikoli podle § 66 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona (protože osoba podezřelá z přestupku zemřela před zahájením řízení), jak požadoval žalobce. M. S. totiž nebyl osobou podezřelou z přestupku.
17. Z prvostupňového rozhodnutí je také zřejmé, z jakých správních řízení byla prvostupňovému správnímu orgánu známa praxe zmocněnce žalobce (str. 2 prvostupňového rozhodnutí). Prvostupňový správní orgán nedovožoval účelovost jednání žalobce (jeho zmocněnce) z konkrétní listiny, nýbrž z toho, že zmocněnec žalobce označuje v mezidobí zemřelé osoby jako řidiče vozidel různých provozovatelů. Pak podle zdejšího soudu nebylo nutné do spisu jakoukoli písemnost z jiných správních řízení zakládat a postačovalo uvedení spisových značek jednotlivých správních řízení.
18. Namítá-li žalobce, že prvostupňový správní orgán měl zahájit řízení dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, pak ani tuto námitku neshledal zdejší soud důvodnou. Dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nesmí provozovatel vozidla přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Žalobce (jeho zmocněnec) za řidiče v podání ze dne 4.12.2014 označil M. S. To, že osoba řidiče byla označena účelově, nijak neindikuje, že by žalobce neznal identitu řidiče vozidla. Pak podle zdejšího soudu prvostupňový správní orgán postupoval správně, pokud nezahájil správní řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
19. Podle žalobce nebylo prokázáno, zda zařízení na měření rychlosti bylo použito bez lidské obsluhy jako automatizovaný prostředek. Správním spisem prochází listina č.j. KRPB-

10685-2/Čj-2009-060307 „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Rosice“ ze dne 17.3.2009 vyhotovená Policií České republiky dle § 79a zákona o silničním provozu. Z listiny je zřejmé, že Policie České republiky podle § 79a zákona o silničním provozu určila Městské policii Rosice za místo k měření rychlosti mimo jiné část ulice Brněnská v Rosicích. To odpovídá také údajům v ověřovacím listu č. 122/14, který je žurnalizován ve správním spisu. Silniční radarový rychloměr RAMER10T „...byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze.“. Skutečnost, že rychlost vozidla provozovaného žalobcem byla změřena v automatickém režimu, prokazuje to, že podle bodu 2.6 ověřovacího listu byl silniční radarový rychloměr na ulici Brněnská (Brněnská 384) umístěn ve skříní (výrobní číslo skříně 14/0274). Z toho je podle zdejšího soudu zřejmé, že se jedná o zařízení bez lidské obsluhy, které není nutné před každým měřením nastavit, ustavit do správné polohy či zvolit pro něj vhodné měřicí stanoviště, jak namítá žalobce. Za této situace zdejší soud nepovažoval za nutné provádět důkaz žalobcem předloženým návodem k předmětnému měřidlu. Z uvedeného je také zřejmé, že měření rychlosti probíhalo v obci. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí řidič jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, není-li dle § 18 odst. 7 zákona o silničním provozu místní úpravou provozu na pozemních komunikacích nejvyšší povolená rychlost zvýšena. Žalobce vyjma obecného tvrzení v průběhu správního řízení ani v žalobě nenavrhl provedení důkazu, kterým by bylo prokázáno, že na měřeném místě byla místní úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h. Obdobně ani ze správního spisu neplyne, že by na měřeném úseku byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h. Podle soudu je tak žaloba v této části nedůvodná, neboť rychlost vozidla byla změřena prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, a to v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h.

20. Namítá-li žalobce zásah do práv na spravedlivý proces z důvodu vydání napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí bez nařízení ústního jednání, ani v tom mu zdejší soud nedává zapravdu. Podle § 49 odst. 1 správního řádu nařídí správní orgán ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Ze zákona o silničním provozu nevyplývá, že by muselo být v rámci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno ústní jednání (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2016, č.j. 1 As 166/2015-29). Ve vztahu k čl. 6 Úmluvy o ochraně práv a základních svobod pak Evropský soud pro lidská práva kupříkladu v rozhodnutí ze dne 17.5.2011 ve věci Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, uvedl, že zásahem do práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy není absence ústního projednání dopravního přestupku, jestliže správní spis obsahuje dostatečné podklady a obviněný měl možnost zpochybňovat spáchání přestupku v písemném vyjádření před správními orgány i soudy. Ze správního spisu nejsou patrné okolnosti, které by svědčily pro nutnost nařídit ústní jednání, a stejně tak žalobce vyjma obecných tvrzení neuvedl nic, co by mělo vést k závěru o nezbytnosti nařízení ústního jednání. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže nenařídil ústní jednání ve věci. V nyní posuzované věci je podstatné, zda listinné podklady, ze kterých správní orgány vycházely, byly založeny do spisu a zda měl žalobce možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu dle § 36 odst. 3 správního řádu (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2016, č.j. 2 As 33/2016-53).
21. Z vyrozumění prvostupňového správního orgánu ze dne 5.10.2015, č.j. MR-S 14502/14-ODO KOC/10, plyne, že zmocněnci žalobce bylo oznámeno provádění důkazů mimo

ústní jednání (provedení důkazů listinami obsaženými ve spise) dne 4.11.2015 v 11:00 hodin v budově Městského úřadu Rosice. Zmocněnec žalobce byl nepochybně dostatečně kvalifikovanou osobou na to, aby mu bylo zřejmé, že se provádění důkazů může zúčastnit. Zároveň byl oznámením zmocněnec žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ze záznamu o provedení důkazů č.j. MR-S 14502/14-ODO KOC/11 je patrné, že žalobce svého práva účastnit se dokazování nevyužil. Pak podle zdejší soudu žalovaný ani prvostupňový správní orgán nepochybili, jestliže nenařídili ústní jednání. Žaloba je tak i v této části nedůvodná.

22. Zdejší soud tak má za to, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náhrada nákladů řízení

23. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. července 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu